

У оним бившим ненародним временима кажу да је мањи део Срба славио Светог Николу а да то није крио, да га део српске политичке елите није уопште славио, а да је део Срба у униформи ЈНА камуфлирао прославу Светог Николе са даном ЈНА, 22. децембром. Наиме, тако се могло одговорити свим знатижељним комшијама на питање: „Шта се то славило у вашем стану јуче. Свети Никола?“ „Ма не комшија, унапређење у виши чин, јер забога дан ЈНА је ту, такорећи сутра“.

Моја фамилија, са мајчине стране, окупља се сваке године овде у Београду на дан наше славе, Светог Николу, код ујне Раде. Ујна Рада је некада радила у обавештајној Служби министарства спољних послова СФРЈ, у специјалној шифрантској секцији где јој је шеф био друг Ђуро Бисерко. Ујна Рада често је путовала по свету носећи поруке које се радио-везом из радио-центра СМПП-а у Липовачкој шуми поред Београда нису смеле слати. Чак ни посебном шифром. Мој ујак Брана, који је био официр ЈНА, никада није питао жену какве то поруке носи, није ни она њега шта то он од оружја испитује на војном полигону у Никинцима. Славили су Светог Николу потпуно слободно.

Онда је дошао распад велике Југославије, па демократски преокрет у Србији у октобру 2000. године. Нови министар спољних послова СРЈ је наредио да се укину шифрантска одељења у нашим амбасадама у иностранству, шта ће нам то када смо окружени све самим пријатељима. Уосталом, сада смо демократска земља која нема шта да крије од својих демократских пријатеља са Запада. Ујак и ујна били су већ одавно у пензији.

Дакле и за овог Светог Николу окупила се цела фамилија, дошли су рођаци и из Париза и из Беча. Прво смо се сви међусобно премерили ко се угојио, а ко нагло остарио, или оћелавио, жене су се посебно узајамно посматрале, а мушкарци, после жита, одмах за чашицу. Онда је кренуло...

– И – упиљила ми се у очи моја рођака Душка.

– Шта и?

– Шта ће сада Руси, конвоје за Косово им заустављају?

– На знам шта ће они, но где су српски конвоји за Косово?

– Тешко оном кога Руси бране, треба да се ослонимо само на Европу – додацује члан фамилије Иван, иначе власник популарног кафића.

– Европа је готова, распада се, Грци се убијају, све је већи број самоубистава и у другим земљама ЕУ. Ја сам недавно гласао у Аустрији за излазак из ЕУ – укључује се рођак Деско из Беча, иначе фудбалски менаџер.

– Па што се не вратиш у Београд, када се ЕУ распада, већ седиш у Бечу – не да се Иван.

– Ја сам тамо већ 40 година, градио сам ту државу, што бих се враћао. А покретач иницијативе за излазак Аустрије из ЕУ је мој пријатељ Франц Планк, прикупили смо већ доста потписа које смо предали министарству унутрашњих послова у Бечу. Не желимо учешће ЕУ у војним мисијама НАТО-а, не желимо ЕУ као савезну државу што сада хоће Ангела Меркел. То траже и неке НВО у Холандији.

– Немци ће опет изазвати светски рат, јер Руси имају ресурсе, Немци уцењују целу Европу – додацује Душка.

– Само у Европу, то је наш пут без алтернативе, то је наша кућа, а Немци имају пуну запосленост – опет ће Иван.

– И Хитлер је имао пуну запосленост, а ЕУ ти сада није кућа већ болница. Него иди ти у Бугарску и Румунију, и они су ти у ЕУ – енергично се умешала Сандра, која је власница туристичке агенције која нуди летовање и зимовање у Бугарској и Румунији.

– Руси имају воду у Сибиру, то ће одлучити у борби за свет – опет ће Душка.

– Ма пусти воду, недавно ми је један човек причао како НАТО 1999. године није бомбардовао једно место на Косову, јер код тог места испод брда налази се тајна фабрика синтетичких дрога. Је ли то истина – укључила се Тања.

– Не знам, нисам геолог ни рудар.

– Децо, молим вас, нећу политику на Светог Николу – завапила је ујна Рада.

– Нема земље до Србије – кликће Душан, бивши морепловачине Црногорац. Дискретно се распитујем по којем основу је он члан наше фамилије. Најближи до мене немају појма.

– За све су криви Французи и Италијани, мрзе нас, јер смо у просеку виши и лепши од њих, у Европи влада похлепа – одједном ће моја сестра Цеца. Видиш и Турци неће сада у Европу.

– Ма они хоће, имају статус кандидата већ више од 20 година, али их не примају, јер изван Истанбула и Анкаре Турска и није Европа. А без похлепе не би било ни Библије. Нема америчке таблице множења, нема ни руске ни кинеске таблице множења, јер стил нема националност. Постоје само фиксације.

– Немој да ми ту попујеш, што су убили Гадафија? Долари, нафта? Тржишни лењинизам?

– Жао ми је његових камила – убацује се Иван.

– Хоћеш у Европу Иване, а тамо ти се све плаћа картицама, пластиком, и нема пушења.

Осим тога да ли си знао да је 2004. године на челу НЕД-а, америчке националне донаторске организације за демократију и финансирање независних медија, био бивши директор ЦИА Џејмс Вулси.

– Ма теби је најбољи онај Хуго Чавес, таквог мајка више не рађа.

– Пази, Иван навија за Звезду, а хоће у ЕУ? Како то иде заједно?

– А вама партизановцима је Туђман био председник. Нова владајућа евроатлантска класа, дисиденти који су направили спортско-политичко-медијске каријере.

Из друге просторије ори се песма Видовдан.

– Кад ће избори?

– Који избори?

– Не прави се блесав, знаш ти добро који.

И тако прође и овај Свети Никола.

Срећна вам Нова година.

(Политика)